

YASİN SÛRESİ 2. DERS

Euzubillahimineşşeytanirracim bismillahirrahmanirrahim.

Bismillah vessalatu vesselama Ala Rasulullah.

Rabbim dersimizi bereketlendirsin. Yasin Suresi'ne, sonra işleyeceğimiz, işleyemeyeceğimiz bütün surelere kalbimizde gerçekten bir sevgi ve muhabbet oluştursun. Her okuduğumuzda, duyduğumuzda, ayetleriyle karşılaştığımızda kalbimiz heyecanlansın. Şevkle, sevgiyle okuyabilmeyi, duyabilmeyi ve yaşayabilmeyi Rabbim bize nasip etsin. Sıkıntılarımızı gidersin. Günahlarımızı affetsin. Evlatlarımızı korusun tüm bu pisliklerden, hayâsızlıklardan, fıtrat bozukluklarından, saçma sapan şeylerin normalleştirilmeye çalışılmasından evlatlarımızı korusun. Bizi hayırlı örnekler kılsın. Rabbim içimizdeki beyinsizler yüzünden bizleri helak etmesin inşaallah. Amin. Hepimize hidayeti nasip eylesin. Bu sapık toplumdaki ve sapık toplumların yaptığı her türlü sapıklıktan, iğrençlikten beriyiz. Onlarla birlikte değiliz. Onaylamıyoruz. Kabul etmiyoruz. Tasdik etmiyoruz. Allah'ın lanet ettiği şeylere biz de lanet ediyoruz. Allah'ın kabul ettiklerini biz de kabul ediyoruz. Rabbim sana yalvarıyorum. Sen evlatlarımızı koru. Bizi hayırda birleştir. Günahlarımızı affet. Allahümme salli ala seyyidina Muhammed.

Artık inşaallah 1,2 ve 3. ayetlerin çok iyi yerleşmiş olduğunu düşünüyorum. **Yasin. Ey Muhammed hikmet dolu Kuran' a andolsun ki sen risaletle gönderilen peygamberlerdensin.** Artık bu ayeti okuduğunuzda zihninizde inşaallah vardır. Yazmak için zorunlu tutmuyorum ama kesinlikle yazılan şeyin daha kalıcı olduğunu düşünüyorum. Gayretinizi daha farklı bir noktada tutarsanız hayatınıza yansımaları da daha farklı olur. Gayret sadece bana ait olursa sadece benim hayatımı değiştirir. Benim çalışmam sizin hayatınızı değiştirmez onu demek istiyorum. Ben günlerce Yasin Suresi'ne çalışıp hazırlanıyorum. Siz gelip 1 saat dinleyip gidiyorsunuz. Aynı etki olur mu? Asla olmayacak. Zaten hayatın içinde yeterince tembellik yapılıyor. O yüzden biz Yasin Suresi'nin üzerinde bu kadar uzun vadede duracakken Allah aslında size bir fırsat sunuyor bir sureyle alakalı. Belki 40 yaşında, 50 yaşında olsanız da bu sure aklınıza kazınmış olacak. Bu çok büyük bir lütuf şu anda. Çünkü üzerinde çok durarak gideceğiz. Sizler de şu an birazcık gayret etmiş olsanız yarın bir gün çocuğunuzla, eşinizle konuşurken çok rahat diyeceksiniz ki bak Yasin suresinin 20. Ayetinde böyle bir şey vardı ve bu bana lazım. Bir sürü konu geçecek şimdi önünüze ama siz aylak aylak dinlerseniz ve bunu hiç tekrar etmezseniz hiçbir kazancınız olmayacak. Şu an burada aldığınız ecirden başka. Bence mantıklı bir ticaret yapın.

Şimdi dördüncü ayete geri dönmek istiyorum: **Dosdoğru bir yol üzeresin.**

Alâ sıratım müstakim , dosdoğru yol. Sıratel müstakim' Sırat: Geniş yol, dosdoğru yol, tehlikeli yol demektir. Sırat kelimesi ile surat sözcüğü de birbirleriyle bağlantılı kelimelerdir. Surat: keskin, keskin kılıç, tehlikeli bir yol manalarına gelir.

Bu yol dimdik, yukarıya doğru giden bir yoldur. Biz bu yolun en yukarisına vardığımızda, ulaşacağımız yer cennettir. Yani dünya ile cennet arasındaki en kestirme yol, sıratel müstakiymdir.

Bu yolu dünyadayken yürümeye başlarız. Eğer bitirebilirsek cennete varmış oluruz. Peki cennete gitmenin başka bir yolu yok mudur? Yoktur. Eğer cennete gitmek istiyorsak bu yolu kullanmak zorundayız. Çünkü Allah Kur'an-ı Kerim'in başında zaten bize bunu haber veriyor. Ancak bu yoldan gidebilirsek kulluğumuzu tamamlayabiliriz. Başka bir yolu yok.

Hepimiz aynı cemaatte bulunmak zorunda değiliz, hepimiz aynı renk giymek zorunda değiliz, hepimiz aynı nafile ibadetleri aynı derecede sevmek zorunda değiliz. Mesela kimisine ezber yapmak çok kolay gelirken kimisine de sadaka vermek çok sevimlidir. Kimisi yaşlılara karşı çok merhametlidir, kimisi ailesine karşı çok özverilidir.

Buna benzer örnekleri çoğaltabiliriz fakat temelde yapmamız gereken farzlar vardır. Örneğin; hepimiz namaz kılmak zorundayız, haramlardan sakınmak mecburiyetindeyiz. Allah için gönlümüzde güzelliklere yer vermeliyiz. Kur'an-ı Kerim'i anlamak ve yaşamak zorundayız. Nafilelerde bu ibadetlerin kısımlarında, oranlarında değişiklik yapabiliriz. Mesela gece namazına kalkmak zorunda değiliz ama kalkabilirsek bu ancak bizim hayrımızdır. Bir konu direkt olarak farz hükmünde değilse, buralarda seviyemiz artıp azalabilir. Ancak unutmamalıyız ki, dünya ile cennet arasındaki tek yol sıratel müstakiymdir. Bu da yukarı doğru yol demek. İhlas ile yapılan her amel bizi bu yolda daha da yukarılara çıkarır. Hidayet doğruya ulaştıran yoldur. Allah varış noktasından evvel yola dikkat çekiyor. Yani cennete varmaktan evvel yolun kendisine dikkat çekiyor. Çünkü cennete tek bir yerden gidebiliriz. Ve diyor ki, bütün yolculuğunuz esnasında sizinle birlikte olacağım. Fatihada "İhdinas sıratel mustakim" diyerek yolcuğumuz içinde ihdina yani hidayet talep ediyoruz.

Biz ihdina dediğimizde Allah'tan üç şey istemiş oluyoruz.

1. Allah'ım bu yol üzerinde iken benimle kal. Çünkü bu zor bir yol tek başıma yürüyemem. Çölde yalnız kaldım, benimle birlikte yürü, benim ellerimi bırakma.

2. Yol boyunca yürümeme yardım et. Sen yanımda olsan bile ben pes edebilirim, geriye dönmek isteyebilirim, lütfen geri dönmeme izin verme. Yukarıya doğru ilerlediğim vakit aşağıya inmeme izin verme, bana yardım et. Ben aşağıya düşebilirim.

3. Beni ulaştır. Sen yardım etmezsen ben yine de ulaşamam.

Sıratel müstakiym. Hidayet yolu. Çok geniş bir yoldur. Siz 70 tane ümmet de olsanız bu yoldan çıkabilirsiniz. Siz birbirinizin farklılıklarına saygı duyamayacak kadar ahmaksınız ama ben sizin farklılıklarınıza çok saygı duyarım. Allah insandaki farklılıklara saygı duyar, yani aşağılamaz. Cennete ulaşılacak tek yol burasıdır. Dünyayı ahirete göre yaşamaktır, çünkü ilerleyip yükseldikçe daha geniş bir bakışaçışı kazandırır. Sadece dünya için yaşayan insanlara ise ahirete göre yaşayanlar yamuk gelir. Saçmalık gelir, dikkat ettiğimiz ölçüler. İşte Rabbimiz peygamberimize diyor ki: Ey Muhammed, onlar sana deli dese de sen olabilecek en doğru yol üzerindesin.

5. ve 6. Ayet

5. Ayetten başlıyorum. *Bismillahirrahmanirrahim.*

5. "Li tuzira gavmen maa unzira abaühüm fehüm gafilün."

Babaları korkutulmamış, kendileri de gafil olan bir kavmi çok güçlü ve çok merhametli olan Allah'ın indirdiği Kuran ile korkutasın.

6. "Lekad hakkal gavlü ala ekserihim fehüm la yü'minun."

Andolsun ki onların üzerine azap sözü hak olmuştur.

Çoğunun üzerine azap sözü hak olmuştur. Onlar imana gelmezler. Uyarılmama bahsine değinecek olursak; en son Hz. İsa geliyor ve Hz. İsa'dan sonra çok uzun bir süre 500-600 yıl geçiyor. Bu süre zarfında herhangi bir peygamber gelmiyor. Uyarıcı da gelmiyor ve onlar giderek inançlarını batılaştırmaya başlıyorlar. Sanırım Hz. Nuh'ta da bu böyleydi. Hz. Nuh zamanında âlim insanlar varmış. Sonra onlar putları yok ediyorlar. Alimler vefat ediyor. Kalan insanlar diyorlar ki: "Ya bizim önderlerimiz vardı. Âlimlerimiz vardı ve çok dindar insanlardı." Hakikaten de öyle. Önce diyorlar ki "Bizim unutmamamız lazım. Bizim için çok iyi örneklerdi gerçekten. Onlar gibi Allah'a ibadet etmemiz lazım" ki şirk falan yok. Gerçekten ibadet ehli insanlar. Sonra bir süre geçiyor. Tabi şeytan vesvese veriyor. "Onların heykellerini yapalım ki onlar aracılığıyla hatırlayalım." **Niyetlerini sorsan Allahu Teala'ya yaklaşmak olduğunu söylerler.**

Hâlbuki Allah zaten yakındır. Heykel yapmalarına gerek yoktu. Ondan dolayı şirk unsuru oluşmaya başlar. Ne için bunu söylüyorum?

Bir toplum %100 hak üzerine yaşıyor olmasına rağmen eğer hiçbir uyarıcı bulunmuyorsa ya da uyarıcı kitabı değişmeye başlarsa bir önderi de yoksa toplum kendi kendine mevcut, doğru olan bilgilere bidat karıştırmaya başlıyor. Yani eklemeler yapıyor. Sonra **bu eklemeler giderek artıyor, artıyor ve hak din ortada kalmıyor.** Allah'ın indirdiği hak dini değil de kendi oluşturmuş olduğu kültürel dine inanmaya başlıyor insanlar. Bugün toplumun yaptığı da bu zaten. Bizim toplumumuzun da yaptığı bu. Kur'an'da olmayan, sünnette olmayan bir sürü şeyi bizim insanımız farz bir ibadet nazarıyla yapıyor bugün. Sonra da diyoruz ki "ama iyi niyetle yapıyor, Allah kabul eder." **Bir kere Allah'ın neyi kabul edip etmeyeceğini biz bilmiyoruz. Ve ben Allah değilim haşa. Sen de Allah değilsin haşa. Dolayısıyla Allah'ın kabul edeceğinden emin olmak çok beyhude bir şey. Allah'ın neyi kabul edip etmeyeceğini bilmiyoruz.** Buna tesettür ve namaz dâhil. Buna iman etmemiz de dâhil. Diyor ki: "imanları yüzlerine çarpılır. Namazları yüzlerine çarpılır. O gün mümin olduğunu zannederek gelir. Ona mahşer günü bağırılır hayır sen kâfirsin çık buradan."

Düşünün ettiğimiz şehadetin bile kabul edilip edilmediğini bilmiyoruz. Ettiğimiz şehadetin kabul edilmesi için şehadeti ispat edici hayat yaşamaya çalışıyoruz. Yaşamamız gerekiyor. Yani ben "La ilahe illallah" dedim. Allah diyor ki; peki, La ilahe illallah mı diyorsun, benden başka ilah yok tamam, o zaman hadi bakalım bütün ilahları hayatından çıkar. Fakat ben bütün ilahları hayatımdan çıkarmıyorum. Ama "La ilahe illallah" diyorum. Kabul ediyorum. Böyle bir şey yok. İnşaallah biz mahşerde imanı yüzüne çarpılanlardan olmayız. Bunu çok yürekten istiyorum. Hepimiz için.

Dolayısıyla eğer ki bir şey Kuran'da yoksa sünnette yoksa iyi niyetle de olsa bir ibadet eklemesi yapamazsın. Bu bir ibadet bile olsa seni günaha sokabilir. Çünkü Allah onu sana yap dememiş. Bu çok önemli bir nokta. Ben evlendiğim zaman camide benim nikahım olmuştu. Çünkü sahabelerimiz zamanında, Peygamber Efendimiz aleyhisselatu vesselam zamanında bütün nikâhları camide ve mescidlerde yaptırılmış. Mescidlerin ve camilerin büyük olma sebebi düğünlerin orda olmasıdır. Allah'ın evi burası. Cenaze de buradan ama mutlu gün de buradan. Çok güzel bir şey. Hıristiyanlar kilisede evleniyor mesela hala sürdürdükleri bir şey. Bu bizim toplumumuzda unutulmuş. Bunun izni de var imam size hayır da demez. Bu müsaadeli bir şey. Çünkü bu bunun için yapılan bir şey. Caminin genişliği buna binaen. Bir nevi düğün salonunun gördüğü görevi görecektir çok cami altlı üstlü. Bahçede yemek verildi mesela gayet düğündü. Çok güzeldi. Hiç para da vermiyorsunuz. Gayet mantıklı, yapılması mümkün ve harika bir şey. Çok da güzeldi. Ahmed Kalkan gelmişti.

Nikâhı da herkesin içinde kıydı. Ahmed Kalkan bir konuşma yaptı. Niyetler güzeldi. Allah kabul etsin. Yani çok örnek olsun istemiştım. İnşaallah olmuştur. Niyetimiz iyiydi.

Ben dedim ki Ahmed hocaya: “Hocam ben bir konuşma yapılısın istiyorum. Bir de iki rekât namaz kıldırmanızı istiyorum.” Hani herkese Allah’ın rızası için nikâhın akabinde. Dedi ki: “Kuran’da ya da sünnette böyle bir namaz yok. Bunu kılamayız.”

Ama dedim “Benim niyetim çok iyi.” Dedi ki: “Niyetin iyi olabilir ama bu normalde toplumda yapılmayan bir şey camide bir düğün sahnesinde yapıldığında insanlar bunu farz zannedebilir. Bir ibadet zannedebilir ve **sen dine bir bidat eklemiş olursun.**” O gün çok etkilenmişim gerçekten benim için çok büyük bir ders olmuştu. Niyet çok güzel. Ortam çok güzel. Her şey tamamen helal bir şekilde ilerlerken hocanın orda bana öyle bir uyarı yapması çok mantıklı gelmişti. Önce şaşırdım ama sonra evet dedim doğru, bu normalde yapılmayan bir şey. Düşünsene ben onu o gün orada yapsam benim gibi bir sürü kız var orada zannedebilir ki gerçekten böyle bir ibadet var. Bu yayılabilir. Nikâh kıyıldıktan sonra cemaat iki rekât namaz kılmalıdır formuna dönebilir.

Böylece Allah muhafaza bidat eklemiş olurum. İşte bu kadar ince bir şey. Bu sebeple Allah diyor ki bunu istemiyorum. Bu senin için bir günah sebebi olur. Neden?

Peygamber Efendimiz s.a.v’in hayatına dönüp baktığımızda Hz. Aişe ona diyor: “Eğer ki Allah ona bir şeyi farz kılmasaydı ibadetlerin tamamından kolay olanı tercih ederdi. Eğer bir yere gidecekse kolay olanı tercih ederdi. Eğer bir yiyecek sorulsa kolay bulunanı seçerdi. İki seçenekten hep kolayını seçerdi.” Yani kendine zorlaştırmazdı. Biz zannediyoruz ki takvalı olabilmek için böyle parçalanmamız lazım hani nasıl diyeyim asansörle değil merdivenle çıkarsak daha sevap gibi saçma fikirlerimiz oluyor. Allah bedenini ya da kalbini ekstra zorlamana sevap yazmıyor. Ekstra efor sarf etmeni istemiyor. Biz yanlış yerlerde ecir arıyoruz. Neyse, uyarılma bahsinden buraya gelmiştik.

Onların da ataları uyarılmamış o kadar uzun zamandır. Allah uyarılmayan bir kavim olduğunda daha merhametli yaklaşıyor. Şimdi sizler inşaallah bir şeyler öğrenme gayretinde olan insanlarsınız. Sülalelerinize dönüp bakmanızı istiyorum hepimizin. Olabilir ki sülalenizde bir kuşaktır, iki kuşaktır, üç kuşaktır kuşaklar boyunca insanlar düşünmeden yaşamışlar. Yani şirkmiş, namazmış düşünmemişler sülalendekiler. Sonra iki kuşak, üç kuşak sonra sen çıkmışsın o sülaleden, merak etmişsin: Yahu ilah nedir, şirk nedir, namaz nedir, hakikaten biz burada neden varız, diye sen çıkmışsın o kadar kuşak sonra. Allah diyor ki: “Ataları uyarılmamış bir kavme seni uyarıcı diye

gönderdik.” **Demek ki sen de o sülalede bir şekilde uyarıcı olarak tahsis edilmişsin. Aslında seçilmişsin.** Şimdi Yasin suresini bu nazarla da okumanızı istiyorum.

Allah diyor ki onlara bir taraftan merhamet et uyarman gerekiyor çünkü onlar uyarılmadılar. %100 aynı pozisyonda değiller yanlış anlamamanızı istemiyorum. Onlar çok daha uzun bir süre ve hiç peygamberden haberleri yok. Bizim toplumumuzda herkes Müslüman ve haberi var.

Ben haberleri yok demiyorum ama senin haberin olduğu gibi, sana kitap ulaştığı gibi ona kitap ulaşmamış. Senin açıp okuduğun gibi okumamış halan, teyzen, deden, ninen hiç bunlardan haberi yok. Sen buna ulaşmışsın.

“Gaflet içindeydiler” diyor. Kuran geldiği an gaflet kalkıyor. Kuran elimizde olmasına rağmen **Kuran’dan biraz uzaklaşmaya başladığımızda hemen hayatımızdaki gaflet artıyor. Kuran’a yaklaşılmaya başladığımızda hayatımızdaki gaflet azalmaya başlıyor.** Bu oyun gibi. Yani sanki bir oyunun içindeymişsin gibi. Birazcık ilişkini sağlam tuttuğunda sağlamlaşıyorsun, birazcık gevşettiğinde, 2-3 gün bırakmaya başladığında hemen sendeki gaflet ve boş iş artıyor. Şu Hadis-i Şerif beni çok etkiliyor ve çok üzülüyorum, kendim için de çok üzülüyorum. **“Bir kul Allah’la olan bağının zayıflayıp zayıflamadığını merak ediyorsa boş işlerle meşgul olup olmadığına baksın.”** Allah da senden uzaklaşmışsa rahmetini uzaklaştırmışsa boş şeylerle meşgul olursun.

Onlardan zevk alırsın. Bu beni kahrediyor çünkü biz inanılmaz boş şeylerle uğraşyoruz ve zevk alıyoruz. Ama kalbini Kuran’la meşgul ettiğinde mesela 3 gün Kuran’la olduğunu düşün. Bu 3 gün içinde herhangi bir boş muhabbetle karşılaştığında rahatsız oluyorsun. Bu ne ya, bunu mu konuşacağız şimdi, gibi. Ama 3 gün hiç açma aynı muhabbet sana gelsin sen de konuşursun. Nasıl değiştiğiz değil mi? İnsan ne hızlı değişiyor. Kalp sürekli dönüyor. O yüzden hep muhtacız. O yüzden hep tekrar etmeye ihtiyacımız var, o yüzden her hafta buluşuyoruz işte.

“Babaları korkutulmamış, kendileri de gafil olan bir kavmi çok güçlü ve çok merhametli olan Allah’ın indirdiği Kuran ile korkutasın. Andolsun ki onların çoğunun üzerine azap hak olmuştur, imana gelmezler.”

Gafiller, dedik. Bu kavim kelimesine değinelim kısaca; Allahu Teala onları çok küçümsüyor. Onlar dünya üzerinde çok küçük bir yere sahipler aslında. Mesela Amerika Birleşmiş Devletleri dediğimde herkes biliyor. Ama desem ki işte Mardin’in bir köyü. Mardin’in köyünde bir avuç insan var fakat kendilerini kral zannediyorlar, çok soyluyuz, harikayız, herkesi yeneriz, diyorlar; ama aslında bastığın an ezilecek konumdalar. Şimdi Kureyş toplumu böyle bir toplum. Herkesin dışladığı, hakir gördüğü, fakir, cehalet içinde, kendi karısını gönderiyor başka bir adamla zina yapсын

diye. Karılarını değiş tokuş yapıyorlar. Bir kadının diyelim kocası öldü ilk üzerine ceketi atan kadını alıyor. Kadına hiç sormak yok. Ya da diyelim birisinin kızı var, adam istediği kişiye verebilir. Ondan alıp başkasına verebilir. Ama beni en çok yaralayan şu oldu. Birbirleriyle değiş tokuş yapmaları. Bir kadın mesela on tane adamla birlikte oluyor. Sonra hamile kalıyor. İçlerinden en istediğini çağırıyor sonra diyor ki bu çocuk senin. Adam da çocuğu alıp bakıyor. Hangisinden olduğu belli değil. Ve bunların hepsi toplumun canlı gerçekleri. Bu kadar rezil bir kavim.

Dolayısıyla diğer kavimlerin yollarını çok kolay kesebildikleri, hırpalayabildikleri bir kavim Kureyş. Yani düşün böyle zelil ve rezil bir toplum var sayıları da az. Dünyanın böyle bir yerindeler. Tuvalet adapları yok. Yani sığ bir toplum var ama kendilerini dünyanın kralı zannediyorlar. İnanılmaz kibirliler. Her şeyi biz biliriz. Her şeyin en iyisi biziz. Hiçbir şeyden kaygıları yok. Allah diyor ki "inanılmaz bir gaflet içindeler". Yani hiçbir şeye sahip değiller. Çok cahiller ve bunca rezillik içindeler ahlaken. Fakat kendilerini üstün görüyorlar. İnsan bu kadar çirkinlikle, pislikle, yoklukla nasıl hala üstün olduğunu düşünebilir? Gerçekten bu kör olmak. Hani körlük derecesinde bir gaflete sahip olmak. Sonra devam ediyor: "**Çok güçlü ve merhametli olan Allah'ın indirdiği Kuran ile korkutasın.**" Kuranın nasıl bir kitap olduğunu hikmette işlemiştik zaten. Tüm bunları düşünün.

7 ve 8. ayet:

7. *"Andolsun ki onların çoğunun üzerine azap sözü hak olmuştur onlar imana gelmezler."*

şimdi yukarıda dedi ki uyarılmamış bir kavim var. Uyar. Sonra dedi ki onların üzerine azap sözü hak olmuştur. şimdi uyarılmadıılarsa niye azap hak olmuştur? Uyarılmamışlar ama azap hak olmuş.

8. *"Çünkü biz onların boyunlarına kelepçeler geçirmişiz. O kelepçeler çenelerine dayanmıştır da burunları yukarı gözleri aşağıya solumaktadırlar."*

Buradan sonrasında ayrı bir konuya geçeceğiz. Fakat devamında azap hak olmuştur meselesi var ya bununla ilgili şunu belirtmek istiyorum. Bugün de geçerli bu durum, biz kimler için olduğunu bilmiyoruz ama inşaallah onların arasında değilizdir. Âmin.

Allah diyor ki: *"bazı kullar vardır ki artık kayıtlıdır ve üzerine azap hak olmuştur."* Sen buna gökten merdiven de indirsen bu imana gelmeyecek. Ya da sen buna inanılmaz derecede dil de dökse ispat da etsen yardım da etsen bu o namazı

kılmayacak. Yani yapmayacak o ameli yerine getirmeyecek. İşte onun üzerine azap hak olmuştur. Bir insana Allah'ın bunu söyleyebilmesi için yani bu kadar yüce merhametli Allah diyor ki bu ameli yapmayacak. Bunun boynuna azap yazılı. Bu azap görecektir. Netleşmiş. İnsanın gerçekten böyle bir şeye muhatap kılınabilmesi için Allah'ın varlığını ve birliğini fark etmesi lazım. Allah şunun üzerinde duruyor. O kişi ısrarla reddeder. İsrarla münakaşa eder. Önce kâfir üzerinden düşünelim.

Ateistler var bugün mesela. Diyor ki soru soran: Ne olsa ikna olursunuz? Tanrı size ne yapsa ikna olursunuz? Gökten gerçekten inse, sizi yedi kat âlemlere çıkarsa oradaki melekleri gösterse, sonra aşağıya indirse ikna olur musunuz, diyor karşısındakine. O da diyor ki: "Belki. Fakat bugünün teknolojisiyle belki bu da mümkündür. Belki yüz yıl sonra teknoloji bunu da insana sağlayabilir. Işınlanmak bile artık mümkün olmaya yakın durumda. O zaman bile inanabilir miyim, bilmiyorum çünkü bunların olması için Tanrıya ihtiyaç yoktur." Bir insan inanmak istemediğinde yedi kat göğe bile çıkılsa dense inanmıyor. Ayette diyor ya "O gün ikna olurlar. Sen o gün hallerini görsen o gün inandık derler. Rabbim bizi geri gönder biz vallahi inandık, ikna olduk" derler. Sonra Allah diyor ki: "Geri göndersek yine inkâr ederler." Derler ki: "bu bir oyundu." Kalbin kapanması bu. Allah bundan muhafaza buyursun.

Şunu belirtmek istiyorum. Bir kalp birden bire böyle kapanmaz, kararmaz. Şimdi senin kalbin şuan böyle hissetmiyor olabilir.

Hiçbir yaratılan insan kalbi, hiçbir insan fitratı böyle doğmaz. Bu cümleleri kuracak seviyede doğmaz. Yavaş yavaş olur. Önce bir şeylerden vazgeçti. Önce iyilikleri bıraktı. Sonra kötülükleri ekledi. Sonra kötü amelleri daha çok ekledi. Sonra o kötü ameller ona o kadar normal gelmeye başladı ki o kalp kararmaya başladı. O kalp kararmaya başladıkça artık neyin siyah neyin beyaz olduğunu ayırt edemeyecek hale geldi. Alak suresinde diyor **"Kul kendisini müstağni gördüğünde azar." Müstağni yani kendi kendisine yetebileceğini zannettiğinde. Allah'a muhtaç olmadığını düşündüğünde kul artık azar onu durduramazsın.**

Demek ki bizim azgınlığımızın temel taşlarından bir tanesi yine **kibir**. Dönüp dolaşıp kibire geliyoruz. İnsan şunu söylüyor "ben bana yeterim." Nasıl yeteceksin ciğerini aldı Alahu Teala hadi yet bakalım. Al kişisel gelişim kitaplarını oku, yüksel Nirvanalara çık. Ciğerin yoksa, kalbin yoksa ne yapacaksın? Gözüne toz kaçınca göremiyorsun. Bugün insanlar özgüven başlığı altında kişisel gelişim başlığı altında kendini geliştirme başlığı altında bir nevi tanrıçılık oynamaya başladılar. Bu küçük tanrıçılık oyunu: ben

her şeyi yaparım. **Sen hiçbir şeyi yapamazsın Allah izin vermedikçe.** İnsan hep bunun bilincinde olmalı.

İnsan başardığı her güzel şeyde, güzel bir yemek yapmak olabilir, güzel bir evlat yetiştirmek olabilir, güzel bir evlilik olabilir, bir tartışmayı sonlandırmak olabilir yani bir tartışma çıkıyordu sen önledin... İnsan burada ilk şunu düşünmeli: Elhamdülillah Rabbim yardım etti ve güzel bir şey gerçekleşti. Bunu ben yapmadım. Her ne güzellikse; güzel bir yazı yazmak olur, güzel bir fotoğraf çekmek olur, bir güzelliği fark etmek, görmek olur, güzele dair her ne varsa, güzel bir cümle söylemek olur, birini mutlu etmek olur, birinin kalbini sevindirmek olur. Bütün güzel ve iyi şeyleri düşünün. Bununla ilgili bir şey yaptın. Aklına ilk şu gelmeli; "Elhamdülillah, Rabbim bunu nasip etti. Rabbim bu hissi nasip etti. Bunu ben yapmadım. Rabbim nasip etti." Ne zaman ki saçma sapan, yanlış, çirkin bir şey yapıyorsan o zaman diyeceksin ki "bu bendendir, nefsimdendir." Ama biz tam tersini yapıyoruz, kötü bir şey olmuşsa kesinlikle başkasının yüzündendir ya da kaderindir. İyi bir şey yaptıysam mutlaka benim kabiliyetimdir. Başka bir alternatifi yok. Bir tartışma varsa kesinlikle haklı benimdir. Nerde bir haksızlık varsa haksızlığa uğrayan benimdir. Zulmetme ihtimalim yok çünkü. Zulmetmek için Firavun olmanız gerekmiyor, birine haksızlık yapmanız yeter. Birine sırtınızı döndüğünüz an zulmediyorsunuz demektir.

İnsan gerçekten tamamen kalbini kapattığında ve şu ayete muhatap olduğunda ki bu ayetin kime söylendiğini bir tek Allahu Teala bilir biz bilmiyoruz. "Yeniden dünyaya göndersem yine inkâr ederlerdi" diyor.

Böyle bir kavmin sahibi olduğunda azabı hak etmiş olmak. Bu kadar net olmak. Sadece hayatımızda şöyle bir parantez açabiliriz. Hz. Muhammed Aleyhisselatu Vesselam kadar çabalamış olmamız gerekiyor böyle bir parantez açabilmemiz için. Bazen Allah muhafaza buyursun ama annen, baban bile olabilir. Eşin, kardeşin ya da hayatındaki herhangi birisi. Onun için gerçekten çok gayret edersin. Duysun diye, görsün diye, o haramı bıraksın diye. Yani elinden geleni yaparsın. İnşaallah yaparız yani yapmamız gerekiyor. Fakat o giderek küfrünü artırır. Sen her şeyi doğru yapmana rağmen o giderek küfrünü artırır. İşte Allahu Teala diyor ki bazen birinin üzerine azap hak olmuştur. Ve sen ne yaparsan yap döndüremezsın. Bazen bunu zihnimizin arka tarafında hatırlamamız gerekiyor. Kendimize o noktada eziyet etmemek için. Bazen ne yaparsan olmaz.

Fakat ileride ayette Allah diyor ki "sen yine de uyar çünkü ölüleri biz diriltiriz." Bilmiyorsun hangisinin üzerine azabın hak olduğunu. Bazen sana dünyanın en kâfir, en kötü, karanlık yüzlü adamı... Hep duyuyoruz böyle hikâyeler. Sarhoş gezen kırkından ellisinden sonra birden beş vakit namaza cemaate giden, hiç kafasını yerden

kaldırmayan birine dönüşebiliyor. Demek ki olabiliyor. Tam tersi de olabiliyor maalesef. Mesela tesettürlü bir kimse senelerini öyle geçirmiş, beş vakit namazını kılmış. Sonra kötü oluyor. Bambaşka bir hayat seçiyor. Yani ahretini çöpe atacak bir hayat seçiyor. Yahut da kendi üzerinizden de belirleyebilirsiniz bunu. Kendi kulluk tekâmül yolculuğunuzda diyelim ki sen bir şeylere karar verdin. Evde bir süre boyunca o haramdan uzak kaldın. Yani içki içmek, bir erkekle/kızla görüşmek, kıyafetinin ölçüsü ya da gıybet etmemek, boş şeyler izlememek gibi. Sen iki üç ay bunu yaptın ya da bir sene her neyse. Sonra dedin ki "evet ya ben şu şu yerlere gitmeyeceğim" diye belirledin. Sonra bir şeyler oldu ve bir bakıyorsun onları yapıyorsun yine. Bu çok kötü bir şey yani bu benim çok üzüldüğüm bir şey. **Bir insanın on sene yerinde sayması değil de bu geriye gitme meselesi beni çok üzüyor.**

Biri açılmak istiyordu. Ben de daha iyisini yapamıyorsan olduğun gibi kal ama daha fazla taviz verme dedim. Olduğun yerde kalmak çok kıymetli bir şey. **Eğer daha iyisini yapamıyorsan tam olarak olduğun yerde kalmak çok kıymetli.** Hiçbir taviz eklemenden beş yıl daha kalabilirsin. Tabi ömrün yok da olabilir. Ölebilirsin de yani onu ben bilmiyorum. Keşke hemen yapsak. Kız diyor ki zaten tam yapamıyorum. Şeytan yaklaşıyor. 1 cm bile çok önemli. **Herhangi bir konuda taviz verme üzerine tavizi önemsememeye başladığımız zaman %100 %1500 taviz tavizi doğuracak ve sen 1 ay öncesine kadar yapmadığın bir şeyi bir bakmışsın ki yapıyorsun. O küçücük tavizle...**

O akşam oraya gitmeseydin ona benzer yerlere gitmeyecektin. Ama o akşam oraya gittin ve ondan sonrasında artık yani saldın gitti. O gün onu giymeseydin sonraki yerlerde de giymeyecektin bak. O gün giymeseydin sonraki buluşmanda da giymeyecektin. Ama o gün giydin ve sonra dedin ki zaten giydim yine giyebilirim. O kişiyle görüşmeyecektin. O telefonu açmayacaktın ama açtın sonra hemen dedin ki "aa tamam ben bunu da yapabilirim." Tabi şu da olabilir. Bir kere yaptın fark ettin geri dönebilirsin bir daha yapmayabilirsin. Benim demek istediğim şey taviz çok tehlikeli. İnsan psikolojisini çok etkiliyor. Hani zaten yaptım. Zaten bu kadarını yaptım biraz daha yapabilirim. İşte o biraz, biraz, biraz bir araya geldiği zaman çok büyük bir şey olabiliyor. Sen 1 ay boyunca ona dikkat ediyorsun sonra bir an geliyor onda gevşeklik gösteriyorsun. Ondan sonra üst üste tekrar edebiliyorsun o gevşekliği. O yüzden orada irade göstermemiz gerekiyor.

Yani olduğun yerde kalmak çok kıymetli. Sebat etmek o yüzden çok kıymetli. Hep söylüyorum namaza başlamak çok kolay, örtünmek çok kolay. Bir gün düzgün bir kıyafetle çıkmak çok kolay. Bir gün boyunca gıybet etmemek çok kolay. Hepsi çok kolay. En büyük ameller, hepsi çok kolay. Teheccüde kalkmak çok kolay. Hepsi bir

geceyse... Her gün yapacağımız amellerin olması gerekiyor. O yüzden kendini tanı. Kendi mümkünlüğünün farkında ol. Her şeyin en harikasını yapman gerekmiyor. Sebat edip devamlı bir şey yapman gerekiyor.

Çünkü Allah az da olsa devamlı bir şey yapmanı istiyor. Eğer bir şeye sebat ederek 1 ayını, 2 ayını, 3 ayını verirsen muhakkak ki 4. Ayında artacak zaten. Çünkü sen ona alışıyorsun. Üzerine ekleyebilirsin.

Ama geri geri gidersen nereye ilerleyeceksin ilerleyemezsin ki. Sonra ben ilerleyemiyorum diyorsun çünkü sürekli geri gidiyorsun. Daha ileri gitme fırsatın olmuyor ki. Burada kalsan şu an ki konumunda kalsan sürekli o zaman ileriye gitme şansın var.

Bunu nasıl sağlayabiliriz peki? Öncelikle çevre çok önemlidir. Senin amelini zayıflatan insanlarla görüşmeyeceksin ya görüşmeyeceksin. Biz burada hikâye mi okuyoruz? Saffat suresinde; benim bir arkadaşım vardı diyor mahşer alanında ve diyor ki "onu gördünüz mü?" Onu ateşler içinde görür. Bu sefer der ki ah işte "*Rabbim beni korumasaydı ben de sana uyanlardan olacaktım.*" Ben de seninle birlikte yanacaktım. Bak nasıl uymamış olabilir ona? Bozuldu araları, açıldı, uzaklaştı. Öyle uymadı. İnsanın yanındakine uymama şansı var mı? Ben etkilenmiyorum, çok sağlam bir insanım... Sen Peygamberden daha sağlamsın maşallah. Bak yine ne oldu yine özgüvenden kibre döndük. Ben etkilenmiyorum. Hayır, senin etkilenmeme şansın yok.

Burada şimdi bir şey pişiyor ve kokuyor. Ben burada oturuyorum. Üzerime sinmeme ihtimali var mı? Hadis var; "*İyi arkadaşla kötü arkadaş misk taşıyan kimse ile körük üfüren kimse gibidir. Misk taşıyan ya sana onu ikram eder yahut sen ondan (miski) satın alırsın ya da ondan güzel bir koku duyarsın. Körük üfüren kimse ise ya elbiseni yakar ya da ondan kötü bir koku duyarsın!*" (Müslim) Yani güzel kokarsın, mutlaka bir etkisi olur yanındaki insanın. Kıymetini bil. Niye herkesle görüşüyorsun? Herkesle buluşmam benim ruhum, kalbim kıymetli çünkü. Benim Allah ile ilişki kurmam için, iyi bir kulluk yapmam için, cenneti kazanmam için kendimi muhafaza etmem gerekiyor. Girdiğin yerdeki seni kötü etkiliyorsa görüşmeyeceksin ama senin de işine geliyor olabilir tabi bu geyik muhabbeti hoşuna gidiyorsa sen gevşekliği tercih ediyorsun demektir ve ileriye gidemeyeceksin.

Bizim de bulunduğumuz yeri Peygamber Efendimiz aleyhisselatu vesselam gibi uyarmamız gerekiyor. Bunu hatırlatmak için bu ayete geri döndüm. Ama bazen bazı insanlara da azabın hak olduğunu kafamızda tutmamız lazım. Tabi ki hiçbir insan için içimizde şöyle hüküm vermeyeceğiz. "Ben uyarıyorum, uyarıyorum dönmüyor buna

azap hak olmuştur zaten yeter artık bunun döneceği yok” demeyeceğiz. Çünkü ilerleyen ayetlerde Allah diyor ki sen yine de uyaracaksın. Sadece zihninizde böyle bir ayetin varlığı bulunsun diye söylüyorum. Bazısının üzerine azap hak olmuştur.

8, 9, 10, 11 ve 12.ayetler:

“Çünkü biz onların boyunlarına kelepçeler geçirmiştir. Kelepçeler çenelerine dayanmıştır da burunları yukarı, gözleri aşağı somurtmaktadırlar. Hem önlerine bir set, arkalarına bir set çekmişiz. Kendilerini sarmışızdır. Baksalar da görmezler.

Onları korkutsan da korkutmasan da onlara göre birdir inanmazlar.

Sen ancak Kuran’a tabi olan ve görünmediği halde Rahman olan Allah’tan korkan kişiyi sakındırırsın. İşte ona bir başışlanma ve çok şerefli mükâfatla müjdele.

Gerçekten biz ölüleri diriltiriz onların önceden yapıp gönderdiklerini ve bıraktıkları eserlerini yazarız ve zaten biz her şeyi açık bir kütükte İmam-ı mübinde ana kitapta (Levhi Mahfuzda) sayıp tespit etmişizdir.”

Önümüzde serili olan tabiattır. Allah’ın yarattığı nesnelere, mevsimler, insanlar hâdiseler. Allah önce tabiatı görmemizi incelememizi tefekkür etmemizi istiyor. Benim doğan güne her gün hayret ve şükür etmem gerekiyor. Kainatın, gezegenlerin dengesine, bal yapan arılara, organlarımızın işleyişine, anne karnındaki bebeğin serüvenine. Yarattıkları küçük büyük bütün aşamaları görmemizi istiyor Allahu teala. Çünkü insan kainat kitabındaki dengeyi, güzelliği görmezse, gereken değeri vermezse Kur’an kitabına da veremiyor. Senin Kur’an’dan tat alman için önce bir göğe toprağa ağaca kuşa gerçekten bakman gerekiyor. *“Onlar Rabbimiz bunu boş yere yaratmadın derler.”* Aynı zamanda başımıza veya çevremizdekilere isabet eden olaylar önümüzdeki kısımda yer alır. Allah, olayları okumamızı, hadiseler üzerinden de Rabbimizi hatırlamamızı, bulmamızı ister. Olanda da olmayanda da kendisine dua etmemizi, sığınmamızı bekler.

Arkamızdakiler ise geçmiş yani tarihtir. Diyelim sen kainata körleştin, okuyamadın dağları olayları okuyamadın Rabbin ile; diyor ki, insanlık kaç kez helak oldu ve yeni nesiller geldi, bunlar da mı kalbini yumuşatmıyor? Bugünü inşa edebilmek için dünden ibret almak zorundayız. Tarihe, helak olan kavimlere bakmak zorundayız. Cennete ulaşanlar nasıl ulaşmış, kaybedenler nasıl kaybetmiş öğrenmemizi istiyor Rabbimiz.

Böylece daha doğru adımlar atabilelim diye. Peygamberlerin hayatı hikaye olsun diye koyulmadı Kur'an'ı Kerim'e. Sen oku, örnek al diye konuldu.

Yukarısı ise vahiy yani Allah'ın kelimeleridir. Eğer insan, önünde olanı görmüyorsa, geçmişe hiç bakmıyor ibret almıyorsa ayetleri de okumak istemeyecek, Allah'ın kelimelerini bilmek istemeyecek ona karşı sağır kesilecek, diyor Rabbimiz. Kendi tercihleri ile ne önüne ne ardına bakmayan göklerden gelen vahyi de almayacak böylece.

İşte bu vaziyette olan insanların boyunlarında kelepçe olduğuna dikkat çekmişti Rabbimiz. Bu öyle bir kelepçe ki çene hafif yukarıdayken sabitlenmiş, bu pozisyonda kişi ve havaya bakabilir ne geriye ne öne. Anca burnunu dikine gider. Arkasındaki felaketi görmez, önünde her gün sunulan şöleni, yaşamı, hikmetleri görmez, göklerden gelen ayetlere gereken kıymeti vermez, okumaz, yaşamaz. Kördürler, uyarıya da uyarıya da birdir.

Bu insanları Allah kör etmedi, Allah zorla kelepçe takmadı. İnsanlar iradeleriyle dediler ki geçmişten banane, bugün en oluyorsa da oluyor, hakikati okumak filan da istemiyorum. O zaman boyunlarına kelepçeler geçirildi. **Kör olmayı tercih ettiler.** Uyarıya da uyarıya da birdir, ayetinin muhatabı olanlar bunlardır.

Ön tabiat, arka tarih, yukarısı da vahiy. Kendi kalbimize de başka bir insana karşı da çalışırken önce tabiata bakmamız gerektiği bilgisi bize verildi. Tefekkür etmeliyiz. Tefekkür etmedikçe arkanız akla gelmeyecek. Vahiyden kalbiniz etkilenmeyecek çünkü. Tefekkür her gün ödeviniz. Günün içinde bir sürü olay geliyor başına. Hepsinin Allah'tan olduğunu görmelisin. Sadece doğa değil, yaşamdaki tüm her şey...

Karşılaştığın insanları görüyorsun bazen diyor ki "Elhamdülillah", bazen diyorsun ki "Allahu Ekber." Bir sürü şey görüyorsun işte hepsini tefekkür etmemiz gerekiyor. **Gördüğün çiçeği de, insanı da, belayı da, mutluluğu da bir proje gibi değerlendirdiğini düşün. Her an zihninin arkasının şöyle çalıştığını düşün; Allah şuan bunu gönderdi. Şimdi bunu gönderdi...** Olaylar böyle çok efsunlu bir hal alıyor gerçekten "şimdi ne demek istiyor Allah?" diye. Çünkü Allah'ın hiçbir işi isabetsiz değildir. Her işi hikmetlidir. Ve Allah dilemedikçe başınıza hiçbir şey gelmez. Bu çok büyük bir cümle. Allah diyor ki "ben dilemedikçe başınıza hiçbir şey gelmez." Yani ayağındaki çıkan terliği de diliyor. Oradan geçen arabayı da diliyor. Kırmızı ışıkta durmasını da diliyor. Birinin bana yol vermesini diliyor ya da birinin beni sinirlendirmesine izin veriyor... Yani hepsini dilediğini söylüyor Allahu Teala.

Başına gelen her şeyin Allah'ın müsaadesiyle olduğunu kabul etsek bir kere insanlara sinirlenme oranımız çok azalıyor. Çünkü Allah müsaade ettiği için yapabiliyor. **Allah**

bir kötülüğü ya da belayı, haksızlığı murad etmez. Ama bu insan bu kötülüğü yaparken Allah görüyor ve müsaade ediyor. Yani o şeyle benim muhatap olmama müsaade ediyor. Hani diyoruz ya neden? Allah müsaade ediyor. İşte beni çok sinirlendiren, ağlatan, kahreden, günümü mahveden olaya karşı benim şunu demem gerekiyor. "Şimdi ne demek istiyor? Muhakkak bana bir şey demek istiyor." Bunu sormuyoruz ama. Haksızlığa uğradıysak bunun yaygarasını yapıyoruz. Mutlu bir şey olduysa onun sefasını sürmeye çalışıyoruz. Kendimize kitlenmiş bir durumdayız. Keyfini çıkarabileceğimiz bir şeyse onun muradındayım. Canımı sıkan bir şey olduysa sürekli anlatmak anlatmak istiyorum. Niye? çünkü siz onaylayın. "Vah vahhh çok kötü şey olmuş" diye onaylayın. Sanki bana çok kötü olduğunu onaylarsanız hallolacak her şey.

Kurban psikolojisi. Tatmin olmak. İnsanın bir nevi kendine acıma hali. Desteklenmek istiyorsun ama aslında desteklenmeye ihtiyacın yok yani bir insan bir şeyi yanlış yaptıysa o zaten yanlıştır. Bunu insanlara söylemesine gerek yok. Kuran yanlışı ve doğruyu söylüyor. Sen tereddüt mü ediyorsun başına gelen olaylardan haklı mısın haksız mısın diye. EE bak var cevap. Ya da sana Kuranla cevap verebilecek olan bir insana anlat. De ki "Kuran'da bununla ilgili bir şey var mı? Benim başıma böyle bir şey geldi. Ben şimdi bu pozisyonda ne yapmalıyım" diye. Ama bizim derdimiz o değil ki, rahatlamak. Bu nasıl rahatlatıyor bilmiyorum.

Velhasıl ön, arka, vahiy. Arkamız, tarihimiz de çok kıymetli. **Hem her olanı düşünmek tefekkür etmek hem de hayatımızda bugüne kadar yaşanan yılları tefekküre etmek yani bugüne kadar yaşadığım yıllar ve olaylar da bana bir şeyler söylüyor. Ama ben hepsini unutarak devam ettiğimde yine vahyi duyamayacakmışım.** Bu çok tehlikeli. Diyor ki *"önündekini görmezsen arkandakine bakmazsan Kuran'dan kalbin etkilenmeyecek"* diyor. Yani ne büyük bir şey söylüyor.

Demek ki insanın Kuran'dan kalbinin etkilenebilmesi için farkındalığının çok yüksek olması gerekiyor. Farkında bir hayat yaşaması gerekiyor. Önündekinin, başına gelenin, daha evvel başına gelmiş olanın bu ikisinin tefekkürünü yapıyor olması gerekiyor. Böyle ot gibi yaşarsan Kuran kalbine dokunmuyor demek ki... **Ot gibi yaşamayı bırakmak lazım. Düşünmek lazım. Ama televizyon hemen, tablet hemen, bilgisayar hemen. Hemen hemen... Açıyorsun hiç düşünmene gerek yok, hemen. Bilgi hemen. Her şey o kadar hemen ki biz artık düşünmüyoruz. Bizim artık düşünme yetimiz kalmadı. Bir şey öğrenme becerimiz, kazanmaya çalışmak yok. Bir tarif mi, tak hemen...**

Hidayet ve istikamet hemen olmuyor bunun için bizim canımız sıkılıyor, sinirimiz bozuluyor. Çünkü her şey o kadar hemen ki. Ben arıyorum birisini hemen

buluşuyorum. Bir şey almaya gidiyorum, param mı yok aaaa hemen almam lazım, ölürüm yoksa o zaman kredi kartı geçiriyorum. Ama Kur'an'a geliyorum hemen olmuyor. Hemen alamıyorum. Hemen yapamıyorum. Ne oluyor? **Hemen kapatıyorum çünkü hemen olmuyor.** Hemen olmayacak işte.

Bu üçlüyü hiç unutmayalım. Tabiat, tarih ve vahiy. Boyunlarında kelepçeden, hapisten bahsetmişti. Bu insanın kendi kibir hapisanesidir.

Kibir öyle bir sarar ki insanı çenesi yukarı hâlde ne önünü ne ardını ne vahyi görmüyor anlamıyorken, doğru yolda olduğundan emin olur. Asla uyarı kabul etmez, düzeltilmek istemez. Çünkü buna ihtiyacı olmadığını düşünür. Sonuçta gözleri açık, her şeyi görebiliyordur. Oysa, gözler vardır görmez, kulaklar vardır duymaz, kalpler vardır anlamaz...

Şöyle bir detay vereyim. Bunların boyunlarında kelepçeler ve bir zincir var. Zincirle birbirine bağlı olduğunu düşünün. Dolayısıyla sağa, sola gitme şansları yok. Kafaları art arda sıraları aralarında da zincir takılı olduğu için sadece öne ve arkaya gitme şansı var. Fakat diyor ki "önlerinde ve arkalarında set var." Öne ve arkaya da gidemezler. Sağa sola zaten gitme şansları yok. Birbirine bağlılar. **Demek ki kibirli insanlar da hep birbirine bağlılar hep birlikte hareket ediyorlar. Her biri sadece kendisini haklı zannettiği içinde oldukları yerde kalıyorlar. Eğer kibri besleyecek bir iş varsa ortak hareket edebiliyorlar.**

Bir yanlış olduğu zaman yanlışın destekçisi çok. Bir yanlış yapılırken birlikte çok daha büyük rezillikler ortaya çıkabiliyor. Biz bir güzelliği yapmaya çalışırken bir insan bulmakta çok zorlanırken, bir küfrü bir batılı ortaya koymak istediğimizde hemen yüz tane gönüllü bulabiliyoruz. Onlar birbirlerine bağlanmışlar sadece öne ve arkaya gidebiliyor diyor. **Önlerine ve arkalarına set koymuştur oraya da gidemezler. Nasıl mahpus bir hayat gerçekten ama onlar kendilerini özgür ve üstün zannederler.** Böyle insanlar var.

"Sen ancak Allah'tan korkan kişiyi uyarabilirsin. Sakındırırın. İşte ona bir bağışlanma ve çok şerefli bir mükâfatla müjdele."

Yukarıda Allahu Teala hep çoğul kimselerden bahsetmiş. *"Sen ancak Kuran'a tabii olan, görünmediği halde Rahman olan Allah'tan korkan kimseyi uyarabilirsin."* Burada korkan kimse tek bir kişiden bahsediliyor. Çünkü diyor ki bir topluluk içinde o bir tanedir, iki tanedir. Yani sen büyük kalabalıklara konuşursun. O kalabalıklar içerisinde seni gerçekten duyan ve kalbine dokunan bir kişidir, iki kişidir. Yani çoğu duymazlar, çoğu anlamazlar. Yani anlamayacaklar ama sen kimin anlayacağını bilemeyeceğin için hepsine sürekli tebliğ yapmak zorundasın. Çünkü bilmiyorsun hangisinin kalbinin

sirayet edeceğini. **Çünkü o açıktan açığa kendisini belli etmez, gizlice Rahman'dan korkar. Yani kendi kişisel dünyasında gerçekten Rahman'dan korkar, gerçekten sakınmaya çalışır. Bunun reklamını yapmaz. Sen topluluğa konuş. O seni duyacak ve hayatını değiştirecek.**

O yüzden sen hepsine konuşacaksın. Geri kalan 99 kişi seni duymayacak. 1 tanesi seni duyacak. Ama sen 99 kişiden de vazgeçme. *"Çünkü biz ölüleri diriltebiliriz. Toprak kurumuşken biz onu yeniden diriltebiliriz."* Bu 12 ayet inşallah bize yerleşmiştir.

Allah ölüleri diriltebildiği gibi tüm ölü kalpleri de diriltebilir. Yani insan dirilmezmiş gibi hissediyor. Evet, ama Allah dirilir dediği için öyledir Rabbim diyoruz. Demek ki o kelepçeli olanlar kibir hapisanelerinde sıkışanlar da tövbe etse esebilir mi? Evet. Ölene dek geri dönme şansları vardır.

Fakat ben yaptım, anlattım şimdi dirilsin diye beklemememiz lazım, dirilmediğinde de delirmememiz lazım. Bu tebliğ meselesinde de ya da hayrı tavsiye ederken de nefis çok iyi araya girer. Aile bağlarında bile olsa eşle de olur, eş ve çocukla daha çok olacağına inanıyorum. **Şimdi sen gerçekten karşıdaki Allah'ın hükmüne karşı geldiği için mi sinirleniyorsun, yoksa Allah'ın hükmüne karşı gelirken bir taraftan seni de dinlememiş olduğu için mi sinirleniyorsun?** Çünkü sen de bir otorite kurmak istiyorsun. Ben sana sürekli bir şey söylüyorum. Ben olarak söylüyorum. Bunu yapma, bunu yapma, bunu yapma diyorum. Sen ısrarla yapıyorsun. **Aslında Allah'a karşı yapıyorsun. Bunu Allah'a karşı yaptığının bilincinde olup üzülmem gerekiyorken ben diyorum ki "elli keredir söyledim hala da yapıyor" deyip ona sinirleniyorum. Nefis araya giriyor.**

Yahut tam tersini düşünelim. Allah'a karşı bir şeyleri yerine getirmiyor, görüyorum o kadar da sinirlenmiyorum. Çok da umurumda değil diyorum ki "kendi tercihleri." Çok saygılı bir insanım. Bana karşı bir şeyi yerine getirmiyor ben deliriyorum; "Bu ne terbiyesizlik sen nasıl bana verdiğin sözü yerine getirmiyorsun?"

Ne oldu sen Allah'tan mı büyüksün haşa. Ama biz, insanlar bize karşı sorumluluklarını yerine getirmediğinde, buluşma yerine bir saatte gelmediğinde, biraz saçma sapan davrandığında çok kolay sinirleniyoruz. Bu ne ya, diyoruz nasıl yapar bunu. Ama aynı insan yanımızda Allah'a karşı saçma bir şey yaptığında diyoruz ki "ee yani kendi tercihi ben hoş görülme bir insanım." Eee tamam kendine olanı hoş gör o zaman. Niye onu hoş görmüyorsun? Sen büyüksün dimi sana nasıl bu saygısızlığı yapar?

Ben hep kendime şunu söylüyorum başıma ne gelirse gelsin şöyle diyorum "Yahu bu kul Allah'a isyan etmiyor mu şu şu amellerle. Sen kimsin? Sen kimsin ki sana da

ediyor. Niye bu kadar takıldın ki?" Sen o Allah'a isyan ederken uykuların kaçıp delirdin mi gece kendi kendine? "Ya Allah'ım bu kul da sana karşı nasıl isyan ediyor.

Allahu Ekber ya Allah'ım ne olursun dönsün sana kalbi" deyip gece böyle sinirlendin, üzüldün, kahroldun, uykun kaçtı mı hiçbir kul Allah'a karşı gidiyor, hadsizlik yapıyor diye? Hayır. Ama sana çok büyük bir zulümde bulunduğunda uykun kaçır, sinirlerin bozulur, vay ki vay bana bunu nasıl yaparsın diye.

Aldatma mevzusunda ben bunu çok örnek veririm. Kadın aldatıldığı zaman böyle şok geçirir. İlk cümle şudur: "Bana bunu nasıl yapar?" Üzülür, yıkılır, dağılır, kahrolur. Evet, çok üzücü bir hadise fakat aslında mümin bir kadının ilk hissetmesi gereken şey; Müslüman bir erkeğin zina yaptığı, Allah'a karşı haddi aştığı, bir kulun bunu nasıl yaptığı olması lazım. Bunu düşünüp üzülüp karşımdaki tövbe etsin diye arzulamam gerekiyor. Çünkü Allah'a karşı haddini aştı, bana değil, önce Allah'a karşı haddini aştı. Ama hayır, benim meselem o değil, benim meselem bana bunu nasıl yapar? Ben karısıyken bunu nasıl yapar? İşte kim benim Rabbim bakalım. Nefsim mi, kadınlığım mı, benim Rabbim mi?

Bu 12 ayet inşallah yerleşmiştir. Hikmetli oluşundan bahsettik. Gafletten bahsettik. Uyarılmaktan, azap sözünün hak olması ne demek bunlardan bahsettik. **Azap sözünün hak olması için 3 tane merhale vardı. Tabiatı, tarihi ve vahyi fark etmemeleri.** Ancak bu üç merhaleye kör kalmakta ısrar etmeyenler gerçekten vahyi duyabilir diye konuşmuştuk. **Yine de sen uyarmaya devam et çünkü Allah ölüleri diriltendir.** Bu azap sözü hak olanlar, boyunlarına kelepçe vurulanlar için Allah bir de şundan bahsediyor; **"onlar gördüler aslında hak olduğunu anlarlar, görürler, kabul ederler; fakat yaşamlarını değiştirmek istemedikleri için bunu anlamak ve dinlemek istemezler."** 12. Ayet inşallah kalbinize ve aklınıza yerleşmiştir. 13. Ve 14. Ayetlerden kısaca bahsetmek istiyorum:

13 ve 14. Ayet:

13. " Sen onlara o şehir halkını örnek ver hani oraya peygamberler gelmişti.

14. Hani biz onlara iki peygamber göndermiştik; fakat onlar ikisini de yalanlamışlardı. Biz de onları üçüncü bir peygamberle destekledik. Onlara şüphesiz ki biz size gönderilmiş elçileriz dediler."

Şimdi Allahu Teala diyor ki: "sen onlara o şehir halkını örnek ver." Allah burada Antakya diyebilir değil mi? ama demiyor. Şu kısım diyebilir, Şam diyebilir. Belirttiği bölgeler de var Allahu Teala'nın mesela Mısır'dan bahsediyor vs. Burada Allah "bir

şehir” diyor. Ve bu şehre üç tane peygamber gönderdiğini söylüyor. Bir peygamber gönderdik, yetmedi, ikiciyi gönderdik yetmedi ve üçüncü peygamberle destekledik diyor. Ve hala geri dönmediklerini söylüyor Allahu Teala. Bu peygamberler kim? bu şehir neresi? diye bunlar sormamız gereken sorular.

Allah’ın vermediği detayı merak etmemiz çok beyhude. Çünkü eğer önemli bir şey olsaydı Allah bir şehir demezdi. Ankara derdi mesela. Ama ne diyor Allah “şehir” yani neresi olduğu önemli değil, sen olaya bak diyor.

Kehf suresinde de geçiyor; “Onlar kendi aralarında konuşurlar sayıları 3 kişiydi, 5 kişiydi 7 kişiydi” diye. Allah diyor ki: “de ki sayılarını Allah daha iyi bilir” ama sayılarını söylemiyor yine. Allah diyor ki yani bu konu hakkında sana bilgi vermedim ne diye sorup duruyorsun? **Yani bak şimdi Allah diyor ki azap geliyor ateş geliyor. Başkası diyor ki “Ne taraftan geliyor.” Ya geliyor işte yani ateş geliyor yakacak, soldan gelse farklı mı, sağdan gelse farklı mı?** Bak işte bu boş kafa. Doğru soruları dolu akıllar sorar. Lisedeiken benim çok boş boş sorularım vardı sürekli. Sonra bana hoca şunu söylemişti: “Bir insanın sorduğu sorular zekâ seviyesini gösterir.” Yani soru sormak için sorma, düşün tart öyle sor.

Dine yöneldiğinde 2 tip insan vardır. Gerçekten arayışta olan hayret eder, bakar, uygulamaya çalışır. İkinci tip insan vardır kılına, tüyüne, sağına, soluna, sayısına, kılıcığına... Buna anlatamazsın. Allah hepimize hidayeti nasip etsin küçümsemekten demiyorum. **Dinle ilgili bir şeyi merak ettiğinde şunu sor kendine “ben bunu öğrendiğimde benim dünyamda, ahretimde ne gibi faydalar olabilir amelimi, benim Kuran’la ilişkiyi etkileyecek bir bilgi mi bu?”** Mesela öğrendim işte ben Kehf suresindeki insanlar 7 kişiymiş. Öğrendim, şimdi bana ne oldu, elime ne geçecek bu bilgiyi aldığımda? Mesela Hz. Yusuf’un gömleği ne renkti? Bunu kendinize sorun: **“Bu sorunun cevabı bana ne kazandıracak?”**

Çünkü diyor ki *“Müminler boş işlerden yüz çevirirler.”* Vaktimiz az, ömrümüz az, yaptığımız saçmalıklar ve günahlar dağ kadar.

Yaptığımız ameller, yerine getirdiğimiz farzlar minicik. Yahu bunları sağlamaştıracak bir şeyler öğrensene. Niye sayıya takılıyorsun? Niye biliyor musun? **Oyalanmak için. Bir şey öğreniyormuş gibi hissedeceksin ama aslında hayatında hiçbir şey değiştirmeyecek.** Yahudilerin buzağı sorusu mesela (Bakarada geçer). Onlar buzağıyı sürekli soruyorlar ya: Kurban etmemizi istediğin buzağı nasıl, rengi, boyutu nasıl; anlayamadık, diye defalarca soruyorlar.

Şimdi bak sana nasıl soruyorum tesettür farzdır. Ne kadarı farzdır? Tam ne renkler olmalı? Şu kadar olsa olur mu? Parfüm hiç mi sıkamam? Birazcık sürsem. Bileğimin ne

kadarı gözükebilir? Yani buzağı soruları böyle sorulardır. Faiz tamamen mi haram ama iş kuracağım gibi... Allah diyor ki buzağıyı kes. Buzağı soruları bu tarzdır. Neyi yapıp yapmaması gerektiğini anlar ama anlamak istemez. Derler: "Anlamıyoruz, bulamıyoruz, Rabbim tam olarak söylesin."

Rabbim bütün detayları verir. Der ki evet iyice her tarafını örteceksin, parfüm sıkmayacaksın. Evet, hiçbiriyle konuşmayacaksın. Tek tek bütün ayetleriyle verir sana Ahzapda, Nisada, Nurda... Ondan sonra da yine zorla buzağıyı keserler istemeyerek. Diğeri de ya gerçekten örter ya da örtmez. Yani istemediği bir bilgiyle karşı karşıyadır. Burada kişi hiçbir şey bilmiyor evet ama boş bir şey soruyor.

Allah diyor ki kıymetli olan benim meselelerim ve peygamberlerimdir eğer adını anmıyorsam siz o şehrin ismini bilmeyeceksiniz. Aslında burada ve başka surelerde bize doğru soru sormayı, lazım olan bilgiye odaklanmayı da öğretiyor. Üç peygamber gitmiş ama benim için ismi önemli değil, yaptıkları önemli ve siz de isimlerini hiçbir zaman bilmeyeceksiniz. Yani Allah diyor ki benim için ne önemliyse onu bileceksiniz. Allah bize çok önemli bir şey söylüyor: **Dolu şeylerle uğraşmak.**

"Hani biz onlara iki peygamber göndermiştik; fakat onlar ikisini de yalanlamışlardı. Biz de onları üçüncü bir peygamberle destekledik. Onlara şüphesiz ki biz size gönderilmiş elçileriz dediler."

Burada Allah, Peygamber Efendimiz aleyhisselatu vesselama demek istiyor ki ben senden önce de bir peygamber göndermiştim. Ve o peygamber çok zorlanmıştı. Ona eziyetler ettiler. Ona ikincisini destekle gönderdim. Yetmedi üçüncüsünü destekle gönderdim. Yine de inanmayan inanmadı. Yani sana birileri hiç inanmayacak bunu cebine koy. Fakat bu bilgiyle birlikte Peygamber Efendimiz Aleyhisselatu Vesselam'ın aklında şu oluşabilir: "Benim yardımcılarımla nerede? Bir şehre üç peygamber gitmiş. Ben tek başımayım..."

Allah demek istiyor ki: Sana öyle bir kitap veriyorum ki 3,5,33 bütün peygamberlere bedel. Senin yol arkadaşın bu.

Bunu Peygamber Efendimiz'e aleyhisselatu vesselam'a söylüyor. Bize de söylüyor. Bir şehre üç peygamber gönderdim desteklesinler diye, ama size öyle bir şey verdim ki yanınızda 2, 3, 30 peygamber varmış gibi hareket edebileceksiniz. Öyle kuvvetli bir kaynağınız var.

Diyor ya "Yasin. Vel Kurani'l Hakim. İnneke leminel Mürselin." Dedi ya "sen gönderilenlerdensin." İşte bütün gönderilenleri sana verdim zaten destekçi olarak. Çok güzel bir şey söylüyor. **Bunu hissettiğinde Kuran'ı böyle bir yol arkadaşı olarak**

kabul ettiğinde her girdiğin yerde kalabalıksın ve senin destekçilerin var, sen hiçbir şehirde yalnız değilsin. Çok kuvvetlisin. Sen bununla yürüyeceksin, diyor. Başka peygamberlerle değil. Peygamberlerin kıssalarıyla sen yol arkadaşlığı yapacaksın. Bizim de bunu yapmamızı istiyor.

Kuran'ın Kuran olmasına bir delil de Peygamber Efendimiz aleyhisselatu vesselamın hayatıdır. Çünkü o kadar karanlık bir hayatı var ki zulümat, karanlık, eziyet... Çok zorlu bir hayatı var. **Buna rağmen sağlıklı bir kalbi var.** Yani onun tüm karanlıklara rağmen hayatına devam ediyor olması akli dengesi yerinde olarak, iyi bir insan olarak... **İnsanın iyiliği koruması çok zor sürekli kötülük görüyorken. Dikkat edin iyiler iyiliklerinden vazgeçer bir süre sonra derler ki "yaa hep mi bana"**. Peygamber Efendimiz'in aleyhisselatu vesselam bu kadar karanlık bir hayatta aydınlık kalabilmesi Kur'an'a delildir. O, kötülük de görse, yorulsa da iyilikten ve doğruluktan vazgeçmedi. Bunu da zorla değil bütün kalbiyle yaptı. Canım peygamberim. Demek ki **biz de Kur'an'ı hayatımıza sirayet ettirebilirsek hayatımız ne kadar karanlık olursa olsun biz aydınlanacağız. Çok üzülsek de kalbimizde ferahlık bulacağız.**

Rabbim bu aydınlığı ve ferahlığı inşaallah nasip etsin aleyhisselatu vesselamda olduğu gibi. Amin.

-2017 Yazı